

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Bono Sodalitatis Partheniæ, Et Officiis Sodalium Erga Deiparam Patronam

Bourgeois, Jean

Antverpiæ, 1622

Cap. 5. Ad Christum mediatorem Deipara mediatrix adhibenda.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48699](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48699)

quis nouit utrùm idcirco ad regnum ueneris, ut in tali tempore parareris? id nos asseueranter ingeramus cum supplici prece Dominæ nostræ: Non frustra sit ab Augustissima Trinitate, cæli terræque Regina, atque omnis creaturæ Domina cōstituta; sed porro pergat ærumnosis clientibus in tempore subuenire, & ad sempiternum & cæleste regnum uiam præmunire, aditumque patefacere.

CAPUT V.

Ad Christum mediatorem Sanctissima Virgo Mater mediatrix adhibenda.

Ferunt ægerrimè præterea, nosque damnant hæretici, quòd Dei Matrem Mediaticem nostram, Aduocatam ac Patronam appellemus, opponuntque illud Apostoli: *Vnus est Deus, vnus & mediator Dei & hominum, homo Christus Iesus.* 1. Tim. 2. 5. Tum illud quoque Ioannis Apostoli, *Filioli mei, hæc scribo uobis, ut non peccetis, sed & si quis peccauerit, aduocatum habemus apud Pa-*

Pa-

Patrem Iesum Christum iustum. Quibus testimonijs id quidem efficitur; vnum esse antonomasticōs per excellentiam supremum Mediatorem, vnum Saluatorem, qui nos obita morte reconciliauit aeterno Patri, qui dedit semetipsum redemptionem pro nobis, vt adijcit Apostolus, qui summum illud absolutæ rigidæque iustitiæ pretium exsoluit; nosque à peccati seruitute in Dei filiorum asseruit libertatem: vnum esse Aduocatum eminentissima illa ratione, qui sit propriatio pro peccatis nostris, non pro nostris tantum, sed etiam pro totius mundi, qui recensita sua morte, plagisque ac sanguine oblati Deo Patri, ex summo illo æquitatis iure causam nostræ salutis agat atque obtineat. Nihil tamen impedimur, quin ad ipsum Christum siue quæ homo, siue quæ Deus est, alios adhibeamus sequestrōs ac mediatores, qui nos eius beneuolentiæ concilient, ne, quod nostra promerentur peccata, primo ipso in aditu repudiemur, atque abiiciamur; vt in humanis quoque Principum aulis fieri mos est, idque Principibus & hono-

rificentius & gratius accidit, si per suos familiares, quibus eum honorem haberi volunt, adeantur. Nihil inquam impedi-
mur, quin & alios aduocatos ac depre-
catores adhibeamus ad ipsum Christum,
qui libellos illi supplices nostrarum pre-
cum offerant, indulgentiamque tanto
facilius obtineant, quanto apud eum in
maiore sunt gratia. Qui quidem quam-
plurimi sunt aulae caelestis principes, a-
pud Christum summè gratiosi, quibus
omnia defert; tamen ante omnes, uti est
æquissimum, sanctissimam suam paren-
tem ad sese Mediatricem & Aduocatam
allegari gaudet, eiusque maternam gra-
tiam & auctoritatem ac propè iustum
deprecationis imperium interponi ve-
hementer optat; ut per quam ipse de
cælis ad nos delapsus est, per quam, & in
qua factus est homo, Mediator ac Salua-
tor noster, per eandem omnia nostra
postulata cōcedat, vberemque peractæ re-
demptionis fructum derinet. Totis, in-
quit Bernardus, medullis cordium, totis
quidem præcordiorum affectibus, & vo-
tis omnibus Mariam hanc veneremur,
quia

*Sermo. de
Natiuit.*

quia hæc est voluntas Domini, qui nos totum habere voluit per Mariam. Si quid spei, si quid salutis, si quid gratiæ in nobis est, ab ea norimus redundare.

In eandem sententiam Germanus Patriarcha Constantinop. Nullus est qui saluus fiat nisi per te, ô fortissima; nullus est qui liberetur à malis nisi per te, ô purissima; nemo est cui donum concedatur nisi per te, ô castissima; nemo est cuius misereatur gratia nisi per te, ô honestissima. Mitto alios tum Græcos, tum Latinos Patres: hi duo pro vniuersis totaq; Ecclesia testimonium dixisse ceseantur. Nemo est Orthodoxorum, cui nõ sit exploratum, vni Christo Domino peractæ nostræ redemptionis opus adscribendum, qui solus condignum illius pretium ad extremum iustitiæ rigorem exsoluerit, ad quod neque D. Mater, neque Sanctorum vllus de suo quidquam conferre potuerit, aut debuerit. Non debuit quidem, cum esset illud exuberantissimum, immensum, adiuncta diuinitate infinitum; at neque potuit, cum vni Christo ex Verbi hypostaseosq; præstãtia, & quòd esset

De zona & fascijs Dei para.

humani generis caput, alijs de condigno gratiam promereri mortalibus conueniret; tamen non sine iustissima causa præ ceteris quoque Sanctis Deipara Mediatrix nostra & Aduocata, secundum filium humanæ salutis adiutrix, auctrix vitæ, ac gratiæ conciliatrix, à Sanctis Patribus appellatur. Sic illam quidem salutatur Ephrem vetustus ac pius auctor: Ave Dei & hominum mediatrix, ave totius terrarum orbis conciliatrix efficacissima. quam & vallum fidelium, mundi salutem, & laborantium propitiatorium appellat Bernardus, frequentissimè Mediatricem, Gratiæ inuentricem, Mediatricem salutis, Restauratricem sæculorū.

*De laudib.
Virg.*

*Serm. 2. de
Assumpt.
epist. 174.*

Principio Sanctissima Virgo singulari quadam ratione ad nostram est cooperata salutem, dum Archangelo Gabrieli nuntium de diuino Verbi conceptu perferenti, summa nostri charitate est assensa, summoque desiderio ac voto redemptionis humanæ, semet obtulit ancillam Domini, ad illū intemeratis suis in visceribus excipiendum, & de suis cruoribus humanitate conuestiendum.

Qui

Qui quidem diuinus cōceptus fuit opus naturæ, summi tamen meriti, & ad illum se D. Mater eximia fide, humilitate, obedientia, charitate cōparauit. Primus hic eius assensus, prima velut fuit ac præuia quædam cōgrua nostræ salutis effectio. Tum Saluatori filio corpus, quod pro nostra salute dirissimis offerret tormētis, sanguinē, quem in redemptionis pretiū effunderet, de suo suppeditauit. Quò pertinet illud Bernardi: Redempturus

Serm. in illud, Significum magnum.

humanum genus pretiū vniuersum contulit in Mariam. A matre Saluator hausit, vnde pati posset ac mori; tametsi præcipua laus eius meriti valorque infinitus ex adiūcta diuinitate peteretur. Deinde contulit eximia ratione ad eandem redemptionem D. Mater, cūm mox vbi Verbum caro factum est in eius vtero intemerato, vbi velut arboris radici fruticem Deum hominem effectum sibi cohærere sensit, tum cūm maximè suus esset, ac post cūm illum virgineo est enixa partu, cūm illum hominem Deum possedit, & in omni deinceps vita, quoties illi maternæ sedulitatis ac pietatis obse-

quium aliquod impendit; sed extremo potissimum mortalis vitæ die, cum patientem illum vidit, extremam manum operi redemptionis admouentem, cum ad eius crucis pedem astitit, morientis extremum exceptura spiritum; tum illum filium suum qui suus erat, in sua potestate, quem ex se procrearat, humanæ redemptionis victimam obtulit æterno Patri. Et quamquam immenso quodam cum animi sui cruciatu, ut quæ millies ipsa mortem acerbissimam præoptasset; tamen ardens generis nostri charitate, & ut ad diuinam cælestis Patris filijque Saluatoris voluntatem suam quoque adiungeret ac conformaret; cupiuit & optauit illum in cruce mori, ipsa illum voto ac desiderio nostræ salutis immolauit: ut Pater æternus, sic & ipsa pia Mater filium suum vnigenitum nobis dedit; ut sese filius, auctore Spiritu sancto, humanæ salutis holocaustum obtulit, sic & illa obtulit, eandem hominum ardenti prece deprecata salutem. Ad filij cruentam oblationem suam adiunxit flagrantissimæ charitatis incruentam. Omnino,
in-

inquit Arnoldus Carnotensis, tunc erat vna Christi & Mariæ volūtas, vnumque holocaustum, ambo pariter offerebant, hæc in sanguine cordis, ille in sanguine carnis. vnde communem in mundi salute cum illo effectum obtinuit. Vt ea Christi super ara crucis oblatio fuit infiniti pretij, exuberantissima de condigno satisfactio, perfectaque & absoluta nostræ salutis effectio; ita B. Matris adiuncta suiinet & filij millies sibi vita charioris immolatio, summi cuiusdam meriti, quod Theologi de congruo vocant, satisfactio fuit, hoc est, nostræ salutis per filium congruentissima quædam impetratio. Denique communis illa videri possit D. Matri cum ceteris Sæctis nostræ salutis peragenda ratio per adhibitas apud Saluatorem preces, quibus in nos eius redemptionis fructus, & omnis necessaria ad salutem præsidiorum diuinæ gratiæ copia deriuatur, quibus ipsa Christi passio ac redemptio nobis applicatur; tamē ambigi non potest, quin eximia sit & planè singularis habēda B. Matris deprecatio, siue adhuc agentis in terris, si-

*De laudib.
Deipara.*

*Bonauent.
1. d. 48. q.
2. Abulens.
c. 9. Deut.*

ue modò regnantis in cælis, pro ea qua apud Deum filium valet gratia & auctoritate. Ac quemadmodum primo parenti Adamo addita est Eva adiutorium simile sibi, cum eodem generis nostri propagatrix & origo ruinæ: nō quòd ea sola peccante perijssemus, sed quia marito fuit occasio lapsus, quia peccati subministravit illecebram arboris interdictæ pomum; ita D. Mater filio Saluatori secūdo Adamo data est in adiutorium simile, nō dignitate ac meritis, sed voluntate ac charitate erga homines, generis nostri reparatrix, & origo salutis: non quòd non eam vnus Saluator exhibito pretio diuini sui cruoris exegerit, sed quòd illum ipsa cruorem suppeditarit, quòd in omni vita ac passione comes astiterit, vtq; eius redemptionis fructus in nos deriuaretur, interposita sua deprecatione perfecerit, quòd hodieque hominibus ipsa fructum benedictum ventris sui, fructū vitæ atq; omnis benedictionis elargiatur. Qua in Eux Virginitq; Matris antithesi frequētissimi sunt ac disertissimi SS. PP. E quibus August.

Ma-

*serm. 15. de
SS. qui est
2. de An-
nuntiat.*

Mater generis nostri pœnam intulit mû-
do , genitrix Domini nostri salutem at-
tulit mundo; auctrix peccati Eua, auctrix
meriti Maria ; Eua occidendo obfuit,
Maria viuificando profuit. Breuiffimè
Hieron. Mors per Euam, vita per Ma-
riam. Nunc quidem in cœlis Saluatorem
quà etiam homo est, cœlesti Patri suppli-
cè esse, ac nouas funderè preces, cùm o-
mnis ei data sit potestas, auctore D. Gre-
gorio Nazianz. nō opinātur graues The-
ologi; quòd ab eius dignitate ac maiesta-
te videatur alienum , si supplex genibus
flexis obsecrare credatur, qui pro sua po-
testat auctoritāte statuere , omniumque
postulatis annuere. At quin ad Deum fi-
lium Diua Mater à nobis interpellata
supplex adeat , genibusque eius prouo-
luta, supplices precum nostrarum libel-
los offerat, indulgentiamque ac gratiam
omnem obtineat, nemo ab eius vel di-
gnitate vel benignitate putarit alienum.
Quòd si quis illi quoque, tanquam su-
premæ omnium Reginae, de omnibus
decernendi plenam absolutamque con-
tenderit attributam esse potestatem ; id
certè

*Ad Eusto-
thium ep.*
23.

*Orat. 36.
qua est 4.
de Theolog.*

certè nequit ambigi, quin & Saluator æterno Patri, sibi que quæ Deus est, exhibeat homo suæ passionis in manibus pedibusque ac latere vulnerum impressa vestigia, ceteraque peractæ redemptionis indicia; quin & Diua Mater amantissimo filio pectus, & vterum quo eum gestauit, vbera quibus lactauit, ac cetera maternæ sedulitatis officia repræsentet. vt maximo nobis esse debeat solatio quod è Bernardo vel Arnoldo, eius contemporaneo profertur: Ad Deum, ô homo, securum iam habes accessum, vbi mater stat ante filium, filius ante Patrem; mater ostendit filio pectus & vbera, filius exhibet Patri latus & vulnera: nec omnino potest esse repulsa, vbi concurrunt & orant omni lingua disertius hæc clementiæ monumenta. Ad Patrem, inquit Bernardus, verebaris accedere, Iesum tibi dedit mediatorem, quid non apud talem patrem talis filius obtineat? Exaudietur vtique pro sua reuerentia: sed forsitan in ipso maiestatem vereare diuinã, quod licet factus sit homo, manserit tamen Deus; aduocatum habere vis ad ipsum?

*De laudib.
Virgin. to-
mo 6. Bi-
blioth.*

*Serm. de
Aqua du-
æu.*

ipsum? ad Mariam recurre. Pura siquidē humanitas in Maria, non modò pura ab omni contaminatione, sed & pura singularitate naturæ. nec dubius dixerim, Exaudietur & ipsa pro sua reuerentia. Exaudiet utique matrem filius, & exaudiet filiū Pater. Filioli, hæc peccatorum scala, hæc mea maxima fiducia, hæc tota ratio spei meæ. Quid enim? potestne filius aut repellere aut sustinere repulsam? Neutrum planè.

Et alio sermone: Opus, inquit, mediator ad mediatorem Christū, quia licet misericors, habet tamen iudiciariam potestatem; nec alter nobis utilior quàm Maria. Quod de iudiciaria potestate meminit Bernardus, id ipsum quoq; tradit Anselmus, faciliùs nos exaudiri Virginis Matris, quàm Saluatoris allegato nomine; non quòd illud existat potentius, sed quia filius Dominus est & iudex omniū, discernens merita singulorum. Mihi verò non modò Iudicis æquissimi & incorrupti personam sustinere videtur Saluator, verùm etiam quadam tenus actoris aduersum nos, à quibus grauiter offensus

*Serm. in
illud, Si-
gnum ma-
gnum.*

sus est, ad iustissimam sæpè multis criminibus iracundiam prouocatus, qui redemptionis eius oblatae fructu, aut per focordiam minimè fuerimus vsi, aut verò etiam sceleratiùs in perniciem nostrã abusi. Cùm igitur idem sit Iudex, & propemodũ actor, offensus à nobis, cùm illius agatur causa, cùm iustitiæ quoque suæ debeat ac velit obsequi, planè ad illum mediatorem Iudicem opus fuit mediatore. Nec oportunior reperiri potuit quàm ipsius Iudicis mater clementissima, cui nullæ nisi patrocinandis partes impositæ sunt, quæ tota pietate ac misericordia constat, aduersus filium Deum pretiosissima, ac per eundem potentissima, aduersus nos ærumnosos mortales beneuolentissima ac misericordissima. Ergo cõcilianda nobis omni studio mater hæc misericordiæ, mediatrix generis nostri, & singulorum aduocata, quæ ad commiserandum & opitulandum sua sponte propensissima est. Vt in patre seueritas & grauitas, & in matre comitas benignitasque magis elucet: ita nobis indulgere videtur Saluator, si quid amplius

plius aduersus se timoris & reuerentiæ,
 aduersus verò matrem confidentiæ &
 amoris afferamus. Ad commiserationē
 facta magis est indoles muliebris quàm
 virilis, & inter mulieres, quę vel ætate vel
 virtute sunt virgines, teneriore quodam
 esse solent affectu; sed omnium mulie-
 rum virginumque Dei mater integerrima,
 pietatis ac commiserationis affectū
 vincit, cuius in visceribus nouem ipsos
 menses commorata est misericordia; cui
 munus hoc ipsum miserendi atque opi-
 tulandi mortalibus à Deo impositum
 est; quæ marris Euxæ & omniū eius po-
 sterorum, filij beneficio, constituta est
 singularis aduocata. Qua de re præclare
 Irenæus: Sicut Eua seducta est vt effuge-
 ret Deum; sic Maria suasa est obedire
 Deo, vt virginis Euxæ, Virgo Maria fieret
 aduocata. Ad te igitur, ô misericordiæ
 mater, vita, dulcedo, & spes nostra, cla-
 mamus exules filij Euxæ. Eia ergo Aduo-
 cata nostra illos tuos misericordes ocu-
 los ad nos conuerte. Quæ verba, *Eia ergo*
Aduocata, cū aliquando pronuntiaret
 S. Gertrudis, videbatur sibi clementissi-
 mam

*Lib. 5. con-
 tra hares.
 c. 19.*

*Lib. 4. di-
 uin. Insi-
 nuat. 53.*

nam Matrem ad sese in terram versus
funibus attrahere; cùm adderet, *Illos tuos
misericordes oculos*, Sanctissima Mater filij
vultum atque oculos versus homines in-
flectere videbatur: quasi diceret, Isti sunt
oculi mei misericordissimi, quos me in-
uocantibus propitios exhibeo, vt ex ijs
veluti fontibus salutem hauriant, inde
illustrentur & incendantur ad eius amo-
rem. Nec vllus abibat dies, quin, vt à Deo
erat instituta S. Gertrudis, misericordiæ
matrem hisce verbis appellaret. *Quam
nos magistram & ducem sequamur, & à
tuis vnaque filij tui benignissimis oculis,
ô D. Mater, empyrei cæli primarijs astris
viuificemur, illuminemur, inflamme-
mur, & ad meritorum cælestis gloriæ se-
getem vberriam facundemur. Amen.*